

DÉL TAMÁS

Az öreg színész

Álarc volt az életed:
könnyeidben, mosolyodban,
másoké e képzelet.

Odvamba csalom a méheket.
Ha nem is az életed,
legalább keserű szád íze
legyen édesebb.

Vékony kis águjjaimmal
fagyott ablakodra
rajzolk kicsiny szíveket,
hadd gondold,
hogyan szerető szív volt itt,
osztatva éjjeled.

A reggelt vártam,
s elhajtottam az ágam,
nem fürödtem meg a hajnal sugarában,
hogyan neked adhassam e fényeket.
S éltetett,
ha egy – huncutul villódzva,
nyíló szemedben táncolva –
nevetésre késztetett.

De elkopott csinált mosolyod.
S én nyújtom hát a törzsemet,
elfeledve e tört sebet:
– Ebből faragd ki új arcodat!
S ha fölveszed,
úgy hallod, minden ember szeretett.
– Én suttogom azt el, teneked.